

כתובות קי

מתנ"י. **המוציא שטר חוב על חברו, והלה הוציא שמכר לו את השדה**

ראובן	שמעון
לווה כסף משמעון	מכר שדה לראובן (לאחר ההלוואה)
אדמון	יכול ראובן לאמר: "אילו הייתי חייב לך, היה לך להפרע את שלך כשמכרת לי את השדה"
חכמים	שמעון היה פקח שמכר לו את הקרקע, מפני שהוא יכול למשכנו

באתרא דיהבי זווי והדר כתבי שטרא	באתרא דכתבי שטרא והדר יהבי זווי
כולם מסכימים – שיכול ראובן לאמר "היה לך לפרוע את שלך כשמכרת לי את השדה"	אדמון סבר: איבעי ליה למימסר מודעא
	ורבנן סברי: חברך חברא אית ליה, וחברא דחברך חברא אית ליה.

משנה

ראובן	שמעון
מוציא שטר שבו שמעון חייב לו כסף	מוציא שטר שבו ראובן חייב לו כסף
אדמון	ראובן יכול לטעון: אילו הייתי חייב לך כיצד אתה לזה ממני?
חכמים	זה גובה שטר חובו
	וזה גובה שטר חובו

גמרא

מחלוקת אמוראים

ראובן	שמעון
מוציא שטר שבו שמעון חייב לו כסף	מוציא שטר שבו ראובן חייב לו כסף
רב נחמן	זה גובה
רב ששת	זה עומד בשלו
	וזה עומד בשלו

ראובן	שמעון	כולם מסכימים שלא מחליפים כספים
עידית	עידית	
בינונית	בינונית	
זיבורית	זיבורית	
ראובן	שמעון	מחלוקת לפי פירוש ראשון
בינונית	זיבורית	
רב נחמן - בשלו הן שמין - הכל יחסי למה שיש לו שמעון גובה מראובן בינונית כי בעל חוב גובה מבינונית ויש לו בינונית. אח"כ ראובן גובה משמעון זיבורית כי הבינונית שגבה קודם מראובן נחשב לגביו כעידית כי זה יותר טוב ממה שיש לו – הכל יחסי.		
רב ששת - בשל כל אדם הן שמין אם שמעון גובה מראובן בינונית, ראובן צריך להחזיר לו בינונית (שעכשיו נמצא בידיו כי גבה משמעון)		

קושי על רב נחמן: למה צריך להיות ששמעון גובה מראובן קודם? יכול להיות ההפך ואז לאחר שראובן גבה זיבורית, זה הופך את הבינונית שלו לעידית ולכן יחזיר לשמעון את הזיבורית וכך יצא כרב ששת.

ראובן	שמעון
בינונית	זיבורית
←	←
→	→
בינונית	זיבורית
←	←
→	→

תירוץ: לא צריכא, דקדים תבעיה.

קושי: סוף סוף כי אתו למגבי - בהדי הדדי קאתו!

פירוש אחר

ראובן	שמעון	מחלוקת לפי פירוש שני
עידית ובינונית	זיבורית	
רב נחמן - בשלו הן שמין – ראובן ישלם בינונית ושמעון ישלם זיבורית רב ששת - בשל כל אדם הן שמין – ראובן ישלם קודם בינונית ואז שמעון יחזיר לו אותו בינונית		

קושי על רב ששת: תנן, וחכ"א: זה גובה וזה גובה!
תירוץ: תרגמה רב נחמן אליבא דרב ששת: כגון שלוחה זה לעשר וזה לחמש.

ניסיון להבין את התירוץ:

קושי	הלוואת שמעון	הלוואת ראובן	
איך אדמון יכול להגיד שראובן יכול לטעון: "אילו הייתי חייב לך כיצד אתה לוח ממני?" – הרי לא הגיע זמן פרעונו עדיין!	5 שנים	10 שנים	אופציה 1
אם הגיע זמנו כשמעון לוח, קשה לחכמים כי שמעון מחזיר את חובו. אם לא הגיע זמנו, קשה לאדמון	10 שנים	5 שנים	אופציה 2
שמעון לוח בדיוק ביום שהסתיים ההלוואה הראשונה	10 שנים	5 שנים	אופציה 3
אדמון עביד איניש דיזיף ליומיה	חכמים לא עביד איניש דיזיף ליומיה		

תירוץ אחר: רמי בר חמא אמר: הכא ביתמי עסקינן, דיתמי מיגבא גבי, אגבויי לא מגבינן מינייהו.

קושי: והא זה גובה וזה גובה קתני!

תירוץ: זה גובה, וזה ראוי לגבות ואין לו.

2 קושיות על התירוץ: אמר רבא, שתי תשובות בדבר: חדא, דזה גובה וזה גובה קתני!
ועוד, לגבינהו ארעא ליתמי וליהדר וליגבינהו מינייהו, כדרב נחמן, דאמר ר"נ אמר רבה בר אבוח: יתומים שגבו קרקע בחובת אביהן, בעל חוב חוזר וגובה אותן מהן!

תירוץ: נקיים את המשנה במקרה זה:

יתום	בעל חוב שני
זיבורית	עידית ובינונית

כי אין נפרעין מנכסי יתומים אלא מזיבורית!

דחייה: הני מילי היכא דלא תפס, אבל היכא דתפס - תפס. ובמקרה שלנו זה כמו שתפס כי יש את החוב כבר ולכן בעל חוב יתן בינונית ויתום יחזיר לו בינונית

המלים במשנה	איזה מקרה זה בא לרבות?
הכל מעלין לארץ ישראל	עבדים ולמאן דתני עבדים בהדיא, מנוה היפה לנוה הרעה
ואין הכל מוציאין	עבד שברח מחוצה לארץ לארץ, דאמרינן ליה: זבניה הכא וזיל, משום ישיבת ארץ ישראל.
הכל מעלין לירושלים	מנוה היפה לנוה הרעה
ואין הכל מוציאין	אפי' מנוה הרעה לנוה היפה